

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **O. R.**, bývajúcej v P., zastúpenej P. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, s.r.o. so sídlom v P., IČO: X., proti žalovanej **R., a.s.** so sídlom v K., IČO: X., zastúpenej JUDr. J. T., advokátom so sídlom v K., **o určenie platnosti poisťnej zmluvy** a iné, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 19 C 238/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. apríla 2011 sp. zn. 5 Co 92/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 159,87 € na účet P. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, s.r.o. so sídlom v P., IČO: X., ktorý je vedený vo V., a.s. pobočka P. pod č. X., s uvedením VS: X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 1. februára 2010 č.k. 19 C 238/2008-267 určil, že: a/ poisťná zmluva č. X. uzavretá medzi účastníkmi konania 17. júna 1996 (ďalej len „poisťná zmluva“) je platná, b/ právny úkon žalovanej z 24. júna 2008 urobený vo forme oznámenia o zániku poistenia je neúčinný, c/ právny úkon žalovanej z 24. júna 2008 urobený vo forme oznámenia o zániku poistenia s výplatou odkupnej hodnoty je neúčinný; zároveň rozhodol o náhrade trov konania. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa so žalovanou uzavreli poisťnú zmluvu na produkt UDP-K a úrazové poistenie. Doba platenia poisťného bola dohodnutá na 10 rokov s tým, že výška poisťného bola 592 Sk. Žalobkyňa všetky povinnosti vyplývajúce z poisťnej zmluvy plnila riadne a včas. Keď Národná banka

Slovenska vo februári roku 2008 uložila žalovanej povinnosť zvýšiť pri danom poistnom produkte poistné od začiatku tak, aby bolo možné poistno-matematicky zachovať poistné sumy, žalovaná oboznámila žalobkyňu s alternatívnymi riešeniami zvýšenia poistného s tým, že ak jej žalobkyňa nedoručí stanovisko k zvýšeniu poistného, bude poistenie zrušené dňom 15. mája 2008 a žalobkyňi bude vyplatená „odkupná hodnota“ (suma, ktorú poisťovateľ vyplatí v prípade poistenia osôb pri predčasnom ukončení poistenia). Listom z 24. júna 2008 žalovaná oznámila žalobkyňi, že dňom 16. mája 2008 došlo k zániku poistenia a žalobkyňa má právo na vyplatenie odkupnej hodnoty. Žalobkyňa sa vzhľadom na to domáhala určovacou žalobou ochrany svojich práv. V občianskom súdnom konaní zastávala názor, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, poistná zmluva je platná a v danom prípade nedošlo k zániku poistenia. Žalovaná sa bránila tým, že po uzavretí poistnej zmluvy sa zmenila právna úprava poistenia, v dôsledku ktorej došlo k nemožnosti skôr dohodnutého plnenia a k zániku právneho vzťahu účastníčok konania. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s právnymi závermi a argumentáciou žalovanej. Aj podľa jeho názoru má žalobkyňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.), lebo výrok rozsudku súdu určujúci platnosť poistnej zmluvy odstráni stav právnej neistoty žalobkyne ohľadne jej právneho postavenia vyplývajúceho z poistnej zmluvy. Konštatoval, že výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali, že by poistná zmluva bola neplatná alebo že by zanikol poistný právny pomer účastníkov konania. Úkon žalovanej, ktorým prejavila vôľu jednostranne zrušiť tento právny vzťah, je v rozpore so zákonom, a preto je absolútne neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka). O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie žalovaná. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 18. apríla 2011 sp. zn. 5 Co 92/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že napadnutý rozsudok preskúmal spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 O.s.p., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým a právnym záverom. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s výstižným odôvodnením napadnutého rozsudku, na zdôraznenie správnosti ktorého uviedol, že kladné rozhodnutie súdu o určovacej žalobe (§ 80 písm. c/ O.s.p.) je spôsobilé odstrániť stav neistoty žalobkyne v právnom vzťahu účastníčok konania. Nestotožnil sa s názorom žalovanej, že žalobkyňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení nemá a že by ho prípadne mohla mať až v prípade vzniku

poistnej udalosti. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil poukázaním najmä na § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), v konaní došlo k inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K odňatiu možnosti pred súdom konať došlo tým, že súd prvého stupňa vo veci „prakticky vôbec“ nevykonal dokazovanie, v dôsledku čoho aj rozhodol bez náležitého zistenia skutkového stavu. Odvolací súd napriek tomu na prejednanie veci nenariadil odvolacie pojednávanie. Súdny na základe (ne)vykonaných dôkazov nemohli dospieť k úplným a správnym skutkovým zisteniam a v dôsledku toho ani nemohli vec správne právne posúdiť. Súd prvého stupňa nerešpektoval ustanovenie § 118 ods. 2 O.s.p. a neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia účastníkov sú zhodné alebo rozporné, ani ktoré dôkazy budú vykonané alebo nevykonané. Odvolací súd túto okolnosť buď vôbec nepostrehol, alebo jej nepriznal význam, i keď aj toto procesné pochybenie prvostupňového súdu viedlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolateľka ďalej uviedla, že v odvolacom konaní predložila súdu listinu obsahujúcu jej vyjadrenie, že nepopiera pretrvávajúcu existenciu právneho vzťahu účastníčok konania založenú poistnou zmluvou a zastávala názor, že v dôsledku toho stratila žalovaná naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Pokiaľ odvolací súd napriek tomu ani za tejto zmenenej situácie nenariadil odvolacie pojednávanie a nedoplnil dokazovanie, nemohol riadne zistiť skutkový stav, ani správne posúdiť všetky relevantné skutkové zistenia. K odňatiu možnosti žalovanej došlo aj v dôsledku toho, že jej bolo upreté právo na záverečné zhrnutie a vyjadrenie sa k veci a k priebehu konania. Rozhodnutie súdu bolo nepredvídateľné a prekvapivé, pričom žalovanej nebol vytvorený procesný priestor primerane reagovať. V časti dovolania, v ktorej žalovaná vysvetľovala uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., uviedla svoje dôvody, so zreteľom na ktoré zastávala názor, že žalobkyňa v konaní neosvedčila naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľka tvrdila, že v odvolacom konaní odpadla žalobkyňou uvádzaná neistota, odstránenie ktorej sledovala určovacou žalobou, lebo žalovaná v odvolacom konaní potvrdila pretrvávajúcu existenciu poistného vzťahu účastníčok konania založeného poistnou zmluvou. V nadväznosti na toto tvrdenie žalovaná vyslovila názor, že žaloba mala byť z tohto dôvodu zamietnutá. Vzhľadom

na to žiadala, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo aby tieto rozhodnutia zmenil, žalobu zamietol a priznal jej náhradu trov konania. Podaním z 28. marca 2012 žalovaná doplnila dovolanie „o okolnosti, ktoré nebolo možné skôr uplatniť“ (prílohou tohto podania je list Národnej banky Slovenska z 8. februára 2012).

Žalobkyňa vo vyjadrení z 18. augusta 2011 k dovolaniu žalovanej uviedla, že rozhodnutia súdov sú založené na úplnom zistení rozhodujúcich skutkových okolností a spočívajú na ich správnom právnom posúdení. Podľa jej názoru obsahuje dovolanie celý rad takých dôvodov, argumentácií a formulácií, ktoré ju vedú k presvedčeniu, že sa ani netýkajú preskúmvanej veci a v dovolaní boli uvedené len omylom, v skutočnosti sa ale vzťahujú k inej právnej veci. So zreteľom na uvedené žiadala neopodstatnené dovolanie zamietnuť a priznať jej za tento úkon náhradu trov dovolacieho konania. Vo vyjadrení z 18. júna 2012 k doplneniu dovolania „o okolnosti, ktoré nebolo možné skôr uplatniť“ žalobkyňa zotrvala na svojom názore, že nedôvodné dovolanie je potrebné zamietnuť; aj za tento úkon žiadala priznať náhradu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, iba ak to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalovanej z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalovanej bolo prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovanej preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľke bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

O tom, ako na súdoch nižších stupňov prebiehalo v tej – ktorej veci súdne konanie (vrátane dokazovania), môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu, osobitne zo zápisníc o súdnych pojednávaniach (viď § 40 ods. 1 O.s.p. a § 122 ods. 1 O.s.p.).

1. Dovolateľka namieta, že súd prvého stupňa „prakticky vôbec“ nevykonal dokazovanie. Obsah spisu ale nepotvrďuje opodstatnenosť tejto námietky. V spise je na č.l. 214 založená zápisnica z pojednávania pred súdom prvého stupňa uskutočneného 9. októbra 2009, z ktorej vyplýva, že súd vykonal dokazovanie – oboznámil obsah viacerých listinných dôkazov (§ 129 ods. 1 O.s.p.) a vypočul žalobkyňu (§ 131 O.s.p.). Na pojednávaní 1. februára 2010 (viď zápisnicu na č.l. 244 spisu) súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom svedka JUDr. J. Š.; účastníci sa po poučení v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. vyjadrili, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Uvedenú námietku považuje dovolací súd vzhľadom na to za nezpredmetnú.

2. V dovolaní žalovaná argumentuje tým, že súd prvého stupňa nerešpektoval § 118 ods. 2 O.s.p.

Zo zápisnice o pojednávaní z 1. februára 2010 (č.l. 244 spisu) ale vyplýva, že súd prvého stupňa postupoval v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. – uviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov konania považuje za zhodné, ktoré zostali sporné, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nevykoná. Žalovaná nenamietala správnosť takejto protokolácie priebehu pojednávania, nenavrhol doplnenie zápisnice ani nevzniesla námietky proti jej zneniu (§ 40 ods. 3 O.s.p.). So zreteľom na to považuje dovolací súd uvedenú námietku dovolateľky za neopodstatnenú. Keďže súd prvého stupňa – ako tomu nasvedčuje táto zápisnica – postupoval v súlade s § 118 ods. 2 O.s.p., je neopodstatnená námietka dovolateľky, že rozhodnutie súdu je založené na takých skutkových a právnych okolnostiach, ktoré z pohľadu výsledkov a priebehu konania boli nečakané a nepredvídateľné, pričom žalovaná nemala možnosť vyjadriť sa k nim.

3. Účastníkovi konania, ktorému bolo odopreté právo na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, sa tým odníma možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutie publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 49/1998).

V danom prípade je však námietka žalovanej o nerešpektovaní jej „práva na záverečnú reč“ a nevytvorení procesnej možnosti zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci neopodstatnená. Obsah už spomenutej zápisnice o pojednávaní (č.l. 244 spisu) pravdivosť tohto tvrdenia žalovanej popiera – obaja právni zástupcovia účastníkov konania totiž procesné oprávnenie vyplývajúce z § 218 ods. 4 O.s.p. realizovali a podrobne sa v zmysle tohto ustanovenia vyjadrili.

4. Žalovaná v dovolaní tvrdí, že súdy nevykonali všetky dôkazy potrebné na úplné a správne zistenie skutkového stavu. K tomu najvyšší súd uvádza, že posúdenie návrhu účastníka konania na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré dôkazy budú vykonané, je vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníka konania. Najvyšší súd to vyjadril už v R 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel v R 125/1999, v ktorom uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

5. Vzhľadom na argumentáciu dovolateľky najvyšší súd uvádza, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Treba dodať, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993).

6. Z dovolania vyplýva názor žalovanej, že súdy nezistili v potrebnom rozsahu skutkový stav. Namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. (výlučne ktorá by, ako už bolo uvedené, mohla v danom prípade založiť prípustnosť dovolania žalovanej). Vytýkaná neúplnosť alebo

nesprávnosť by mohla byť (prípadne) spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá.

7. Žalovaná odvolaciemu súdu vytýka, že na prejednanie veci nenariadil odvolacie pojednávanie. Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a/ odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a že z tohto dôvodu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania, c/ so zreteľom na povahu prejednáwanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd, ako vyplýva zo spisu, dospel k záveru, že sú splnené procesné predpoklady pre postup podľa tohto ustanovenia. Vzhľadom na to mohol v danej veci rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Jeho postup neviedol k odňatiu možnosti žalovanej pred súdom konať.

8. Pre prípad, že dovolateľka odvolaciemu súdu vytýka tiež nepreskúmateľnosť dôvodov rozhodnutia (viď text na str. 2 dovolania, v zmysle ktorého „súd prvého stupňa zároveň ani nevysvetlil a ani neodôvodnil...“, resp. text na str. 4 dovolania, v zmysle ktorého „súd na tomto mieste nepovedal, v čom vidí stav právnej neistoty žalobcu...“), dovolací súd uvádza, že namietanou je tu tzv. iná procesná vada konania (viď R 111/1998), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá.

Za námietku, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, považuje dovolací súd tiež tú časť dovolania, v ktorej odvolací súd podľa jej názoru nevysvetlil, v čom podľa neho spočíva (naďalej pretrváva) naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení neplatnosti poisťnej zmluvy (§ 80 písm. c/ O.s.p.), keď sa žalovaná v odvolacom konaní vyjadrila, že nepopiera existenciu poisťného vzťahu účastníčok konania.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. K námietke žalovanej, že odvolací súd sa nevyjadril k všetkým dôvodom obsiahnutým v odvolaní alebo vo vyjadrení v priebehu odvolacieho konania, dovolací súd uvádza, že obsahovou zložkou každého odvolania sú (majú byť) odvolacie námietky, podstatu ktorých logicky a nevyhnutne tvorí vždy argumentácia odvolateľa, že postup súdu prvého stupňa alebo jeho rozhodnutie sú z toho – ktorého dôvodu nesprávne. Pokiaľ by za správny mal byť považovaný názor, že odvolací súd musí vždy reagovať na všetky dôvody odvolania (resp. na všetky vyjadrenia odvolateľa v priebehu odvolacieho konania), bolo by ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. nepoužiteľné. Odvolací súd môže podľa tohto ustanovenia postupovať, ak sú splnené dve podmienky: a/ výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny, b/ odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že tieto podmienky sú splnené, má aplikácia § 219 ods. 2 O.s.p. oporu v zákone a nemôže byť spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Aplikáciou § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd vyjadruje pritom nielen svoj záver, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie považuje za vecne správne, ale zároveň (bez výslovného vyjadrenia) aj záver, že námietky vznesené účastníkom konania v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybniť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa. V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru, že uvedené procesné predpoklady pre postup v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sú dané, preto aplikácia tohto ustanovenia z jeho strany mala oporu v zákone a nemôže byť spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

9. V časti III. dovolania žalovaná vysvetľuje dôvody, so zreteľom na ktoré dospela k názoru, že dovolaním napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Tvrdí, že právne závery súdov oboch nižších stupňov v otázke preukázania naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení neplatnosti poisťnej zmluvy sú nesprávne a priečiace sa § 80 písm. c/ O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť

v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalovanou bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

10. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu. Skutkový základ veci zistený súdom prvého stupňa, prípadne odvolacím súdom, nemôže byť preto v dovolacom konaní rozširovaný. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nemôže byť posudzované s prihliadnutím na nové skutočnosti, ktoré nemohol odvolací súd brať do úvahy, lebo mu neboli známe z toho dôvodu, že nevyplývali z výsledkov dokazovania ani z prednesov účastníkov. Dovolací súd môže v dovolacom konaní preskúmať len postup a rozhodovanie odvolacieho súdu v reáliách rámca, známeho už odvolaciemu súdu. Žalovanou v podaní z 28. marca 2012 doplnené „okolnosti, ktoré nebolo možné skôr uplatniť“, predstavujú neprípustné novum, ktoré nebolo možné v dovolacom konaní posudzovať.

11. Žalovaná napadla rozsudok odvolacieho súdu ako celok a ako celok ho navrhla zrušiť. Dovolanie v časti, ktorá smeruje proti výroku tohto rozsudku o trovách odvolacieho konania, smeruje proti výroku, ktorý je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.) a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté. Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť uvedenej časti dovolania posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Výpočet uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie procesne prípustné, podáva § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale z okruhu uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné, výslovne vylučuje (o.i.) uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania. Vzhľadom na to je dovolanie žalovanej v danej časti procesne neprípustné.

12. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby

skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

13. V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá v tomto konaní úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa v dovolacom konaní podala návrh na rozhodnutie o trovách tohto konania a požadovanú náhradu vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokátskej kancelárie za dva úkony právnej služby (vyjadrenie z 18. augusta 2011 k dovolaniu a vyjadrenie z 18. júna 2012 k doplneniu dovolania). Vychádzal z § 11 ods. 1 písm. a/ a § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 156,87 € [1/13 výpočtového základu (57 € + 58,69 €) + režijný paušál (7,41 € + 7,63 €) + DPH (12,88 € + 13,26 €)].

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. augusta 2012

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová